

søge, „om det kan erkendes for rigtigt, at en stadig stigende Del af Skattebyrden hviler paa Forbruget“, og at dette „fra et almindeligt finansielt og socialt Standpunkt næppe kan billiges, da Forbruget ikke afgiver nogen Maalestof for Statteevnen“ ... „At tilvejebringe en overvejende Del af Statsindtægterne ved Forbrugsfatter medfører altid en vis Grad af Uretfærdighed imod de mindre bemidlede Samfundsklasser, efter som man for at faa et klæffeligt Udbytte ikke kan nøjes med fortrinsvis at beskaffe Overskødheds-genstande, men maa inddrage almindelige Fornødenhedsartikler under Beskatningen. Jo mere Forbrugsfatternes Udbytte stiger i Forhold til den direkte Skatteindtægt, desto større bliver selvfølgelig denne Uretfærdighed. Fremdeles er det, naar man vil tilvejebringe en saa stor Del af Statsindtægterne ved Forbrugsfatter, ikke muligt at undgaa at paalægge den økonomiske Udvikling i forskellige Retninger hæmmende Baaud. Selv om den økonomiske Udvikling desuagtet skrider frem, indeholder denne Fremstriden ikke noget Bevis for, at Forbrugsbeskatningen ikke har virket hæmmende, men snarere en Opfordring til at lette Byrderne saa meget som muligt for at give Udviklingen forøget Styrke. Forbrugsbeskatningen i sin Helhed lader sig overhovedet næppe forsvare af nogen anden Grund, end fordi den bestaar; dersom den ikke bestod, vilde det næppe kunne forsvares at indføre den paa noget Omraade, undtagen i det højeste midlertidig under overordentlige Omstændigheder. Men heraf turde følge, at enhver Revision af Forbrugsbeskatningen ikke blot bør gaa ud paa at omfordele det Beløb, den indbringer, paa en Maaode, som bedre stemmer med de nationaløkonomiske og finansielle Grundsætninger, men tillige paa at nedfætte dens samlede Beløb, og afløse en saa stor Del deraf, som efter Omstændighederne findes tilraadeligt, med en Afgift, der umiddelbar rammer Statteevnen“.

Saaledes have Mænd af alle Partier kunnet være enige om at udtale sig allerede i 1871—72. Men denne Stigning har udviklet sig hyderligere siden den Tid, endog i den Grad, at vi nu ere naaede til en samlet Toldindtægt, der i Forening med Brændevinsafgiften og Olskatten rækker ud over det dobbelte af Gennemsnitsbeløbet i 1866—71. Den nuværende Olskat maa selvfølgelig medregnes, fordi den delvis ækvivalerer Nedgang i Told paa Suffer og Petroleum. Nedenstaaende Tal ville vise, hvorledes Forbrugsbeskatningen ikke blot med Hensyn til det samlede Beløb, men ogsaa procentvis i Forhold til hele Skattebyrden er stegen i de siden da forløbne 24 Aar.

	Forbrugsfatternes Størrelse.	pCt. af de samlede Statsfatter.
1872—73	19,631,759 Kr. 10 Ø.	59,77 pCt.
1873—74	20,765,163 — 27 —	60,76 —
1874—75	22,634,050 — 48 —	61,73 —
1875—76	24,713,437 — 1 —	63,75 —
1876—77	24,190,770 — 71 —	62,73 —
1877—78	22,562,434 — 94 —	59,78 —
1878—79	22,383,669 — 96 —	60,75 —
1879—80	23,559,406 — 76 —	61,75 —
1880—81	24,184,058 — 59 —	63,73 —
1881—82	26,201,647 — 61 —	62,77 —
1882—83	26,856,350 — 54 —	63,70 —
1883—84	28,150,670 — 20 —	63,72 —
1884—85	28,806,215 — 46 —	63,73 —
1885—86	27,791,783 — 16 —	63,75 —
1886—87	27,180,907 — 51 —	63,71 —
1887—88	28,383,081 — 82 —	64,73 —
1888—89	29,823,152 — 14 —	65,70 —